

Vicente'la bir akşamüstü tesadüfen tanıştık. Uzaklar II'nin havuzluğunda oturmuş etrafı seyrederken sahilten üzerimize doğru gelen küçük bir tekne dikkatimizi çekti. İlk defa bu tip bir tekne görüyordum. Sörf tahtasını andıran bir gövdenin üzerinde eğik bir direk vardı. Bu direğe bir latin yelken basılmıştı. Önünde de minicik bir flock açılıydı. Teknenin gövdesi o kadar suya yakındı ki, uzaktan bakıldığında sadece direk ve yelkenler gözüküyordu.

Suyun üzerindeki yelkenler yaklaşınca alttaki gövde ortaya çıktı. Direğin arkasındaki oturakta bir adam oturmuş, yekeyi tutuyordu. Tekne biraz daha yaklaşınca üzerimize yanaşmasını işaret ettik. Dümendeki adam kalkıp baş halatını fırlattı. Halatı yakalayıp Uzaklar'ın kıçına bağladık. Dümenci de içeri atladı.

İki metre boyunda, kırmızı suratlı, kır saçlı dev gibi bir adam karşımızda duruyordu. "Bom tarde" diyerek elini uzattı. Vicente ile böyle tanıştık. Tanışıklığımız kısa sürede ilerleyip güzel bir dostluğa dönüştü. Demir yerinde kaldığımız süre içinde sık sık ziyaretimize geliyordu. Brezilya'nın kuzey doğu sahillerindeki balıkçıların kullandığı, "Jaganda" adı verilen geleneksel tarz teknesini Sao Paulo'da kendi elleriyle inşa etmiş, sonra da denizden buraya kadar getirmişti.

Böyle küçücük bir tekneyle bu kadar uzun yolu nasıl yaptığını merak ediyorduk. Ancak daha sonra anlattıklarını dinleyince Vicente için bunun sıradan bir yolculuk olduğunu anladık. Yıllar önce çok daha uzun ve zorlu bir seyahat yapmıştı. Kanosuyla kuzeydeki Recife'den çıkmış, sadece kürek çekerek bin beş yüz mil kat ettikten sonra Florianopolis'e varmıştı. Onun da Vilfredo Shurmann gibi ünlü bir denizci olduğunu düşündük. Brezilya televizyonları için belgesel hazırlayıp hazırlamadığını sorduğumda güldü, "Yok öyle bir şey. Ben kendim için gidiyorum."

